జాతరలో వేషధారి

నాకు మెలకువ వస్తోండగా అలారం మోగిందో, లేకపోతే అలారం మోగుతోండగా నాకు మెలకువ వచ్చిందో సరిగ్గా తేల్చి చెప్పలేను. అయితే అలారం మోగకపోయినా నాకా సమయానికి మెలకువ వచ్చి వుండేదని మాత్రం కచ్చితంగా చెప్పగలను. అనుకున్న సమయానికి మెలకువ వచ్చేలా శరీరాన్ని తయారు చేసుకున్నాన్నేను. కానీ వొకవేళ ఆదమరచి నిద్రపోతే?

యిసుకలో తలదూర్చి ప్రపంచమంతా నిద్రపోతోందనుకునే నిప్పుకోడిలాంటి వాడిని కాను నేను. యెవరైనా మేలుకోవచ్చు. నా గదిలోకి తొంగి చూడవచ్చు. అందుకే నా జాగ్రత్తలో నేనున్నాను. రాత్రి నిద్రపోయేముందు కిటికీలు మూసేసి, దీపాన్ని ఆర్పేసానంటే, యిక నేను నిద్రలేచి తలుపులు తీశాకే వెలుతురు లోనికి రావాలి. నా అనుమతి లేకుండా నా గదిలో దీపాలు వెలిగించకూడదనీ, కిటికీలు తెరవకూడదనీ నా పెళ్లాన్ని శాసించాను.

''ప్రొద్దున్నే మీకంటే ముందుగా లేచి ఆ పనీ యీ పనీ చేసుకోకపోతే మిమ్మల్ని సమయానికి ఆఫీసుకెలా పంపగలను? గంట కొట్టకమునుపే పిల్లలు బడికెళ్లాలి గదా!'' అంటూ అది ప్రాధేయపడింది. పదేపదే బతిమాలించుకున్న తర్వాత ''బయట వెలుతురు రాకమునుపే నువ్వు నిశ్శబ్దంగా లేచి, గది తలుపుల్ని కొద్దిగా తెరిచి, లోపలికి తిరిగి నాకేసి చూడకుండా వెళ్లిపోవాలి. మళ్లీ తలుపులు గట్టిగా మూసేయాలి. నేను నిద్రపోతున్నాను గదా అనుకుని తిరిగి చూశావంటే నేనూరుకోను. నీ కళ్లకు నిద్రపోతున్నట్టే కనిపిస్తానుగానీ, నేను మేలుకునే వుంటాను, జాగ్రత్త!'' అని నా శాసనాన్ని కొంచెం సడలించాను.

వొకటి రెండుసార్లు కావాలనే ముందుగా మేలుకుని, తలుపులు తెరిచి వెళ్లిపోబోయే ముందు నా పెళ్లాం నాకేసి చూస్తుందేమోనని పరీక్షించి చూశాను. నా ఆజ్ఞను జవదాటే ధైర్యం దానికి లేదని నాకు బాగా తెలుసు. అలాగని గుడ్డిగా నమ్మగూడదు కదా!

అలారం మ్రోత ఆగిపోయిన తర్వాత గూడా కాస్సేపు పడకపైన పొర్లాను. బాగా నిద్ర తేలిపోయిన తర్వాత, మంచం కిందికి చేయిచాపి నా రహస్యపు బుట్టను బయటికి లాగాను. బుట్టలోని సరంజామాపైన, చేయిపెడితే దొరికేలాగా ముందుగా జాగ్రత్తగా సర్దుకున్న గోముఖాన్ని తీసి భద్రంగా నా ముఖానికి తగిలించుకున్నాను. చీకట్లోనే వోసారి ముఖానికి తొడుగు సరిగా తగిలించుకున్నానో లేదో జాగ్రత్తగా తడిమి చూసుకున్నాను. ఆ తర్వాత పడక పక్కనున్న బెడ్‌స్విచ్‌ని నొక్కాను.

భళ్లున దీపం వెలిగింది.

పైకి లేచి కూర్చున్నాను. యెదురుగా గోడకు వేలాడుతున్న అద్దంలో నా గోముఖం అందంగా వినయంగా, పొందికగా కనిపించింది. కానీ కుడివైపు చెవిదగ్గర తొడుగు కొంచెం పైకి లేచినట్లు కనిపిస్తోంది. అదిగూడా సర్దుకున్నాక రహస్యపు బుట్టనోసారి సర్దుకుని, నా సరంజామానంతా కాగితం పూలగుత్తులతో కప్పేశాను. అత్తరుసీసా తీసి గుమ్మెత్తిపోయేలా కాగితం పూలపైన స్ప్రే చేశాను. యిక వీటిని కాగితం పువ్వులని యెవరనుకోగలరు?

రాత్రి పడుకునే వరకూ యీ రహస్యపు బుట్ట నా భుజానికి వేలాడుతూనే వుంటుంది. స్నానం చేసేటప్పుడూ, దుస్తులు మార్చుకునేటప్పుడూ మాత్రం భుజంపైనుంచీ తీసి పక్కనుంచుకుంటాను.

నేను గది బయటికి రాగానే ''పిల్లలూ, నాన్నగారు నిద్రలేచారు. ఆయన స్నానం చేశాకే మీకు...'' అంటూ కేకేసింది నా పెళ్లాం.

పిల్లలు బాత్రూంనుంచీ బయటికొచ్చేశారు.

నేను కాలకృత్యాలూ, స్నానమూ ముగించుకొని బయటికొచ్చేదాకా వాళ్లు బయటే కాచుకుని వున్నారు.

నేనొచ్చేశాక బాత్రూంలోకి పరిగెత్తారు.

నా పెళ్లాం సిద్ధం చేసిన బట్టలు తొడుక్కుని, దినపత్రికను చేతబట్టుకుని డైనింగ్ టేబులు ముందు కూర్చున్నాను.

టిఫిన్ ప్లేటు నా ముందుంచుతూ ''యీ కాస్సేపయినా నాతో కబుర్లు చెప్పకూడదా?'' అంటూ నా పెళ్లాం గారాలు పోయింది.

నిజానికి నాకు దినపత్రిక వార్తలపైన నమ్మకమెప్పుడూ లేదు. కానీ కబుర్లు చెబుతూ తీరిగ్గా టిఫిన్ చేస్తే నా పెళ్లామేమనుకుంటుంది? నేనెంత తీరిక లేకుండా తిరుగుతున్నానో దానికెలా తెలుస్తుంది? కానీ యివ్వాళెందుకో దాని ముఖం చూస్తే జాలి కలుగుతోంది. వో క్షణం పాటు ముఖాన్ని మార్చేసుకుందామని గూడా అనుకున్నాను. కానీ యిలాంటి సమయాల్లోనే జాగ్రత్తగా వుండాలన్న విషయం గుర్తుకొచ్చింది. రెండు ముద్దలు గబగబా మింగుతూ, వో కంట పత్రి చదువుతున్నట్లు చూస్తూ ''గమనిస్తూనే వున్నావుగదా సతీ'' యీ సమయంలో తప్పితే మరి పేపరు చదివే సమయమే దొరకదు. నేను క్షణమైనా విశ్రాంతి తీసుకోకుండా పనిచేస్తున్నప్పుడే గదా మన సంసారం సాఫీగా సాగిపోయేది?''

అన్నాను.

నేను పత్రికను తిప్పుతూ టిఫిన్ తింటూండగానే, నా పెళ్లాం నా పాదాలకు మేజోళ్ళూ బూట్లూ తొడిగింది.

స్నానం చేసి, టవలు చుట్టుకుని బయటికొచ్చిన నా కొడుకు ''నాన్నగారికి పదికి గదా ఆఫీసు? నేను తొమ్మిది గంటలకంతా బడికెళ్లాలి...'' అంటూ నాకేసి అసహనంగా చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

''ఆఫీసు పదికే అయినా నాన్నగారు యెనిమిదికంతా వెళ్లిపోవాలి. ఆయన దగ్గరుండి చూసుకోకపోతే ఆఫీసులో చీమయినా సరిగ్గా చిటుక్కుమనదు తెలుసా?'' అంది నా పెళ్లాం.

''నిన్న సాయంకాలం మా ఆఫీసరు-గస బోసుకుంటూ నా దగ్గరికి పరిగెత్తుకొచ్చాడు సతీ'' వాళ్ల మాటల్ని వినిపించుకోనట్టుగా చెప్పడం మొదలుపెట్టాన్నేను.. ''మరేం భయం లేదు. కాస్సేపు కూర్చుని నీళ్లు తాగి, తేరుకున్న తర్వాతే సమస్యేమిటో చెప్పమన్నాను. కాస్సేపు విశ్రాంతి తీసుకున్న తర్వాత 'సార్! యీ సమస్యొకటి యెంతకూ పరిష్కారమవడం లేదు. మీరే గట్టెక్కించాలి' అన్నాడు. చెప్పమని నేను అభయహస్తం చూపించాను. అప్పుడతనన్నాడూ... 'సార్! టీ బ్రేక్‌లో మనం కాఫీలు తాగుతున్నాం గదా! టీ బ్రేక్ అంటే టీలు మాత్రమే తాగమని గదా అర్థం? కాఫీలు తాగడం ఆఫీసు రూల్సుకు విరుద్ధం గాదా? యిది బ్రీచ్ ఆఫ్ అఫీసియల్ ప్రొసీజర్ కదా?' అన్నాడు''.

ఆమెలో వుత్కంఠను రేకెత్తించడం కోసరి నేను మాట్లడటం ఆపిన సమయంలో ''నిజమేనే! పెద్ద సంకటమేనే?'' అంది నా పెళ్లాం.

''నాకూ వో నిముషం సేపు యేం చేయాలో తోచలేదు. యింతలో టక్కున అయిడియా వచ్చేసింది. 'సైన్సు ప్రకారం టీకంటే కాఫీ తక్కువ హానికారి. కాబట్టి ఆఫీసులోని వుద్యోగుల శ్రేయస్సు దృష్ట్యా కాఫీని రెకమెండ్ చేస్తున్నాం - అని ఫుట్‌నోట్సు రాసేద్దాంలెండి సార్' అన్నాను. మా ఆఫీసరు అలాగే చేతులు జోడించేశాడు తెల్సా?'' అంటూ కళ్లెగరేశాను.

''తప్పు టీ కంటే కాఫీనే యెక్కువ చెడ్డది. మా మేడం చెప్పింది. అసలు రెండూ తాగకూడదు. పాలే తాగాలి...'' నా వైపుకు యింకా అసహనంగానే చూపుల్ని సారిస్తూ కత్తి ఝుళిపించినంత కరుగ్గా అన్నాడు నా కొడుకు.

''ఆ పాడు స్కూల్లో అన్నీతప్పులే చెబుతున్నారు. వీడిని వేరే స్కూల్లో చేర్పించాలండీ'' అంటూ నా పెళ్లాం వాడి చెవి మెలిపెట్టింది. చాలనిదానికి ''నాన్నగారికంటే మీ మేడంకు యెక్కువ తెలుసనుకుంటున్నావట్రా బడుద్దాయ్!'' అని నాలుగు చీవాట్లు కూడా తగిలించింది.

వాడి కళ్లల్లో నీళ్లు తిరిగాయి. కానీ వాడు యేడవలేదు.

వాడ్నీ, వాడి పట్టుదలనీ చూస్తుంటే నాకు భలే ముచ్చటేసింది, భయం గూడాను! పోలికలు

తనవీ,గుణాలు. నావీ వచ్చాయంటుంది నా పెళ్లాం. చిన్నచిన్న అవగుణాలున్నాయనుకోండి. కానీ పిల్లవెధవగదా! పెద్దవాడైతే అన్నీ నేర్చుకుంటాడు.

''నా ముందు పిల్లల్ని కొట్టద్దన్నానా!'' అంటూ పెళ్లాన్ని గదమాయించాను.

''చూశావా, మీరంటే నాన్నగారికెంత యిష్టమో!'' అంది నా పెళ్లాం.

తన స్నానం ముగించి బయటికొచ్చిన నా కూతురు దగ్గరికొచ్చి నా బుగ్గపైన ముద్దు పెట్టింది.

''చిన్నదానికున్నంత మట్టూ, మర్యాదా వీడికి లేవుగదా!'' అంటూ నా పెళ్లాం నా కూతుర్ని ముద్దుపెట్టుకుంది. దానికి నా అందమూ, తన తెలివితేటలూ వచ్చాయని అంటూంటుంది నా పెళ్లాం.

''అమ్మా! నిన్న మనింటికొచ్చిందే, నా ఫ్రెండు, దానికి నాన్నగారి ఫోటో చూపెడితే, మీ అమ్మకు తమ్ముడా అని అడిగిందే!'' అంది నా కూతురు.

''యెవతే అది? దాన్నీ...'' వో క్షణం పాటూ నా పెళ్లాంలో వుడుకు మోత్తనం కనిపించింది. అంతలో తేరుకుని ''నన్ను చూస్తే దానికి గూడా అసూయేనా?'' అంది.

చేయి కడుక్కుని నా బుట్టలోంచీ మూడు పువ్వుల్ని తీసి ముగ్గురికీ యిచ్చాను. ముగ్గురూ ముక్కుల దగ్గరుంచుకుని వాసన చూశారు. దాదాపు వొక నిముషం సేపు వాళ్లు స్పృహలోకి రారని తెలుసు. నా ముఖాన్ని మార్చుకోవడానికి నాకా సమయం చాలు. గోముఖాన్ని బుట్టలో వుంచేసి గుర్రం ముఖాన్ని తీసి తగిలించుకున్నాను. జేబులోంచీ అద్దం తీసి సరిగ్గా తగిలించుకున్నానో, లేదో పరీక్షించి చూసుకున్నాను. లేతగా, నాజూకుగా, హుందాగా, అందంగా వుంది నా గుర్రం ముఖం.

నావైపే చూస్తూ ఆఫీసు బ్రీఫ్‌కేసు తీసుకొచ్చి యిచ్చింది నా పెళ్లాం. తన వస్తువు నెవరైనా దోచుకెళ్లిపోతారేమోనన్న భయం దాని కళ్లల్లో స్పష్టంగా తొంగి చూస్తోంది. నేను సంతృప్తిగా యింటి బయటికొచ్చేశాను.

ముందుగా పొట్టి మిత్రుడి యింటికి దారితీశాను.

పొట్టిగా, సన్నగా, బలహీనంగా వున్న వాడి శరీరాన్ని చూస్తేనే నాకు నవ్వొస్తూంటుంది. బాగా పాతబడిన తివాచీనొకదాన్ని పరుచుకుని, కాగితాలూడిపోయిన పుస్తకాల్లో తలదూర్చుకుని కూర్చుని వున్నాడతను. వెనక గోడకు రంగులు వెలసిన చిత్రమొకటి వేలాడుతోంది. గోడవారగా విరిగిన విగ్రహమొకటి కనిపిస్తోంది. యీ పాత పనికిరాని వస్తువుల్ని గిరవాటేయమంటే వాడు వినిపించుకోడు. పైగా అవి తయారుచేసిన వ్యక్తుల గురించీ, వాటి గొప్పతనాల్ని గురించీ వుపన్యాసాలు కొనసాగిస్తాడు. వినే వోపికెవరికుంది? కానీ యే మాట కామాటే చెప్పుకోవాలి. యిలాంటి వాడి స్నేహితుడనని నన్ను చాలామంది గౌరవిస్తూ వుంటారు. పైగా నా పెళ్లానికి గూడా వీడి మాటలంటే బాగా గురి. రోజూ వో అయిదు నిముషాలు భరిస్తే యేం పోతుంది?

''నాలుగైదు రోజులుగా కనిపించలేదెందుకు?'' అంటూ విచారణ మొదలుపెట్టాడు

వాడు.

''ఆఫీసులో చెప్పలేనంత పని'' అన్నాను.

వాడు అనుమానంగానే చూస్తూ ''ఆఫీసూ లేదు, గీఫీసూ లేదు. రోజూ ఆ పొడుగు వాడితో కలిసి జల్సాలు చేస్తున్నావు. అవునా కాదా?'' అని నిలదీశాడు.

లాభం లేదు. వీళ్ణి యిలా నమ్మించలేం.

బుట్టలోంచీ వో పువ్వు తీసి వాడికిచ్చాను.

వాడు వాసన పీల్చుకుని మైమరచి పోయిన సమయంలో గబగబా గుర్రం తలను తీసి రహస్యపు బుట్టలో దాచేసి, అందులోంచీ గాడిద ముఖాన్ని తీసి తగిలించుకున్నాను.

మత్తు తగ్గిన తర్వాత అరమోడ్పు కళ్లతో చూస్తూ ''నిజమేలే! దున్నే యెద్దునేకదా కడతారు?'' అన్నాడు వాడు.

''నీతో యెంతసేపు గడిపినా తనివి తీరదు. కానీ యేం చేయను చెప్పు. తీరి చావదు. ఆఫీసుకెళ్లాలి మరి...'' లేచి నిల్చున్నాను.

''రేపు కలుస్తావుగదా! ప్రామిస్...''

''తప్పకుండా కలుస్తాను. అన్నట్టు చెప్పడం మరచాను. మా వాడికి స్కూల్లో పాఠాలు సరిగ్గా చెప్పడం లేదు. యిలాంటి వ్యవహారాలు నీకైతే బాగా తెలుస్తాయి గదా! వోసారి వాడి బడికెళ్లి వాణ్ణి మరో సెక్షన్లోకైనా మార్పించు...''

వాడి సమాధానం వినబడక మునుపే రోడ్డుపైకొచ్చేశాను. నేను కాలితో చేయమన్న పనిని వాడు చేతితో చేస్తాడు. చదువు సంధ్యల సంగతైతే యిక చెప్పాల్సిన పనే లేదు. సాయంకాలం లోపల ఆ పని ముగించి, మా యింటికెళ్లి, నేను యింట్లో లేకపోయినా నా పెళ్లానికి వర్తమానమందించి, అదిచ్చే కాఫీ తాగి, ఆ తరువాతే వాడు మరో పనిని గురించి ఆలోచిస్తాడు. నాకా సంగతి బాగా తెలుసు.

నడుస్తున్న నా పాదాలెందుకో కదలనని మొరాయించసాగాయి. పరధ్యానంగా నడుస్తున్న నేను వులిక్కిపడి చుట్టూ కలయజూశాను. యెదురుగా నా పొడుగు మిత్రుడి యిల్లు కనిపించింది.

పడకపైన గాఢనిద్రలో కనిపించాడు వాడు. పొడవుగా, లావుగా, బలంగా వున్న వాడి శరీరం కొండ గుహలో నిద్రపోయే చిరుతపులిని గుర్తుకుతెస్తోంది. నాలుగైదుసార్లు కుదిపిన తర్వాత గానీ వాడు కళ్లు తెరిచాడు కాదు. ''నిన్న అడివిలో కెళ్లాంగదా! భలే ఖుషీగా గడిపాం లే! వొళ్లంతా వోవరాయిలింగ్ చేసినట్టయిపోయిందనుకో'' అంటూ వాడు ఆవులించాడు.

''అయ్యో! నా అదృష్టం బాగున్నట్టు లేదు. అందుకే రాలేకపోయాను'' అంటూ వాపోయాన్నేను.

''నువ్వెందుకొస్తావురా! ఆ పొట్టివాణ్ణి చూస్తే నీకొళ్లు తెలియదు. వాడితోనే వూరేగి

వుంటావు...''

''నన్నపార్థం చేసుకుంటున్నావు. వాడో పిచ్చి వెధవ. యేదో కాలికీ చేతికీ పనికొస్తాడు గదా అని యెప్పుడో తీరిక దొరికినప్పుడు వెళ్లి పలకరిస్తూ వుంటాను. అంతేగానీ, వాడంటే నాకు ప్రత్యేకమైన అభిమానమేమీ లేదు...''

వాడు అనుమానంగానే చూడసాగాడు.

యిక లాభం లేదనుకుని, బుట్టలోంచీ వో పువ్వుతీసి వాడికిచ్చాను. అత్తరు వాసన వాణ్ణి మత్తులో కట్టిపడేసిన రెండు మూడు నిముషాలు చాలు నాకు. ఆ వ్యవధిలో నాపైనున్న గాడిద తల మాయమైపోయి, దానికి బదులుగా తోడేలు తల ప్రత్యక్షమైపోయింది.

మత్తులోంచీ బయటపడిన తరువాత నాకేసి సంతృప్తిగా చూస్తూ ''యీ అరకొర మార్పులవల్ల సుఖం లేదురా! నిన్న అడివిలో కొచ్చివుంటే నీకే అర్థమైవుండేది. యీ నగరాల్లో యేముంది? బూడిద. అడవిలో, ప్రకృతిలో కలిసిపోయి, అస్తిత్వాన్నే మర్చిపోతే, వాహ్, ఆ సుఖమే సుఖం...'' అన్నాడు వాడు.

''యేం చెయ్యను నేస్తం? భార్యాపిల్లలూ, బరువు బాధ్యతలూ వున్నవాణ్ణి. వుద్యోగం చెయ్యకపోతే తప్పుతుందా చెప్పు? అప్పటికీ వున్న సెలవులన్నీ నీ కోసమే గదా వాడేశాను...''

''నీ వుద్యోగం సంగతీ, నీ సెలవుల గొడవా నాకొద్దు. రేపు పెద్ద విందు యేర్పాటు చేశాను. వూరికి మధ్యలో పెద్ద పాతకాలపు మేడొకటుంది. ఆ వీధిలో యెన్నోసార్లు తిరిగి వుంటావు నువ్వు. కానీ అక్కడలాంటి యిల్లొకటుందని అనుకొనుండవు. అందులో వొక పెద్దాయనున్నాడు. అవసరమైనప్పుడల్లా అడవికెళ్లడం కష్టంగా వుందంట, నా కోసమని అక్కడికక్కడే వొక అడవిని తయారుచేసి యిస్తానని హామీ యిచ్చాడు. మేము వెళ్తున్నాం. వస్తే సుఖపడతావు. లేకపోతే నీ కర్మ...'' అంటూ మరోసారి బిగ్గరగా ఆవులించాడు వాడు.

''నువ్వింతగా చెప్పాలా నేస్తం! నువ్వు పిలిస్తే నేను రానని యెప్పుడైనా చెప్పానా? నువ్వు బాగా అలిసిపోయినట్టున్నావ్. విశ్రాంతి తీసుకో రేపు కలుద్దాం...''

వాడి యింటినుంచీ కదలనని మొరాయిస్తున్న కాళ్లను బలవంతంగా ముందుకు కదిపి, బరువుగా అడుగులు సారిస్తూ ఆఫీసు చేరాను.

హాలులో కూర్చుని పనిచేసుకుంటున్న నాకింది వుద్యోగులందరూ అదోలా నవ్వుతూ నమస్కారాలు చేశారు. గోడ గడియారం టంగుటంగుమని కొట్టినప్పుడు గానీ వాళ్ల నవ్వులకు అర్థమేమిటో స్ఫురించింది గాదు. నేను బాగా ఆలస్యంగా ఆఫీసు కొచ్చానన్నమాట! అయినా అడిగే దమ్ములెవరికున్నాయి?

నా సంతకాల కోసం ఫైళ్లు మోసుకొచ్చిన పడుచు గుమస్తావొకడు ''యీ సంతకం కోసం అవతల వో పెద్దమనిషి ప్రొద్దుటినుంచీ వేచి చూస్తున్నాడు పాపం!'' అంటూ సాగదీశాడు.

అంటే నేను ఆలస్యంగా వచ్చానన్న విషయాన్ని వీడు జ్ఞాపకం చేస్తున్నాడన్నమాట!

యెంత ధైర్యం వీడికి? అప్పుడు గాని నేనింకా తోడేలు తలతోనే వున్నానని తోచలేదు. లాభం లేదు, వెంటనే తల మార్చుకోవాల్సిందే! అందరూ చూస్తూ వుండగా మార్చుకోవడం కుదరదుగదా? వీళ్ల దృష్టి మరల్చాలంటే తలావొక పువ్వు సమర్పించుకోవలసిందేనా? యిలా యెదురుపడ్డ ప్రతి వాడికీ పంచిపెట్టడానికి పూల చలివేంద్రం పెట్టానా నేను? మరేం పర్వాలేదు. వీళ్ల మొహాలకు పూలుగూడానా?

''అందరూ జాగ్రత్తగా వినండి. రెండు నిముషాలసేపు అందరూ వెనుదిరిగి కూర్చోండి'' అని ఆజ్ఞాపించాను.

కిక్కురుమనకుండా అందరూ వెనుదిరిగి కూర్చున్నారు.

''నేను చెప్పేవరకూ తిరిగి చూడకూడదు. యెవరైనా తిరిగి చూశారో, వాడిని సస్పెండ్ చేసేస్తాను'' అంటూ మరోసారి హెచ్చరించాక, తోడేలు తలతీసి బుట్టలో వుంచేసి, సింహం తల తీసి తగిలించుకున్నాను.

''యిప్పుడు వెనుదిరిగి, బుద్ధిగా వొళ్లు దగ్గర పెట్టుకొని పని చెయ్యండి. నా దగ్గర తోకతిప్పితే వూరుకోను...'' అంటూ హుంకరించాను. అందరూ ఫైళ్లలోకి తలలు దూర్చేశారు.

యింతలో లంచవర్ వచ్చేసింది.

నా కింది వుద్యోగులందరూ వాళ్ల కారియర్లు తీసుకొచ్చి నా ముందుంచారు. వొకో గిన్నెలోంచీ వొకో ముద్ద రుచి చూశాను. దాంతోనే కడుపు నిండిపోయింది నాకు. యిక అందరూ భోంచేయవచ్చునన్న అనుమతిని ప్రసాదించి, నా సీటులో సారిగిల బడ్డాను. ప్రొద్దుటినుంచీ తిరిగి తిరిగీ వేసారి పోయానేమో, నిద్ర ముంచుకొచ్చింది. అలా యెంతసేపు కునుకులో మునిగిపోయానో, నాకే తెలియదు. మెలకువ వచ్చి కళ్లు తెరిచి చూసేసరికి కుర్ర గుమాస్తా యెదురుగా కనిపించాడు. ''మీరు లేవగానే ఆఫీసరుగారు తననోసారి కలవమని చెప్పారండీ!'' అంటూ వినయంతో వొదుగుళ్లు పోయాడు వాడు.

నేనోసారి బిగ్గరగా ఆవులించి, లేచి ఆఫీసరు గదిలోకి వెళ్లాను.

మా ఆఫీసరు నన్నోసారి యెగాదిగా చూస్తూ, ''మన ఆఫీసులోని వుద్యోగుల క్రమశిక్షణను గురించి మీతో చర్చించాలని పిలిచానండీ...'' అన్నాడు.

''చెప్పండి సార్!'' కుర్చీని ముందుకు లాగి కూర్చుంటూ అన్నాను.

అతనోసారి యిబ్బందిగా అటూ యిటూ కదిలి, ''అందరూ సక్రమంగా పనిచేస్తున్నట్టేనా?'' అని అడిగారు.

''మీకా సందేహమే అవసరం లేదండీ! హఠాత్తుగా వూడి పడినప్పుడుగానీ వాళ్లేం చేస్తున్నారో మనకు తెలియదు గదా? యీ రోజు కావాలని నేను ఆఫీసుకు ఆలస్యంగా వచ్చాను. అందరూ శ్రద్ధగా పనిచేసుకుపోతున్నారు'' అని సమాధానం చెప్పాను.

''అది సరేననుకోండి... మరైతే... మీరు... యిప్పుడు...'' నీళ్లు నమలసాగాడతను.

అప్పుడుగానీ తల మార్చుకోలేదన్న విషయం నాకు గుర్తు రాలేదు. నేనతడి కుర్చీపైన కన్నేసి వున్నాననీ, యెప్పుడో గద్దలా తన్నుకుపోతాననీ అతడి అనుమానం. అతడి అనుమానం పోగొట్టాలంటే తలమార్చుకోక తప్పదు.

బుట్టలోంచి వోపూవు తీసి వినయంగా అతడికిచ్చాను.

అత్తరువాసనలో అతడు మైమరచిన సమయంలో నా తలపైనున్న సింహం తల బుట్టలోకి చేరిపోయింది. యిప్పుడు నా మొండెంపైన నక్క తల కుదురుగా, కొంటెగా కులుకుతోంది.

మత్తులోంచీ తేరుకున్న తర్వాత మా ఆఫీసరు నా నక్కతలని చూసి మురిసిపోసాగాడు.

''కాఖాలని అప్పుడప్పుడూ జోగుతున్నానుసార్! యెప్పుడు పడితే అప్పుడు హఠాత్తుగా కళ్లు తెరిచి చూస్తూ వుంటాను. మరేం ఫర్వాలేదు. అందరూ సక్రమంగానే పనిచేసుకుపోతున్నారు...'' అని చెప్పాను.

యీసారి నా మాటల్ని పూర్తిగా నమ్మినట్టే కనిపించాడు అతను. తృప్తిగా నిట్టూర్చి అతడినుంచీ వీడ్కోలు తీసుకుని బయటపడ్డాను.

ఆఫీసు టయమైపోయాక కూడా కాస్సేపు కుర్చీలోంచి కదలలేదు నేను. ఆ ఫైలూ, యీ ఫైలూ తిప్పుతున్నట్టుగా నటిస్తూ వుండిపోయాను. నా కింది వుద్యోగులందరూ గోడ గడియారం కేసి బిక్కచూపులు సారించసాగారు. నేను సీటులో వున్నంతవరకూ, సమయం గడిచిపోయినా, వాళ్లు బయటికి కదలగూడదు. అలా తర్ఫీదు చేశాను వాళ్లని. అలా కాస్సేపు గడచిన తర్వాత, యిక యీ రోజుకు వాళ్లనేడిపించింది చాలనుకుని ఆఫీసునుంచి వచ్చేశాను.

నేను లలితకళా సమితి కార్యాలయాన్ని చేరుకునేసరికి బాగా చీకటి పడిపోయింది. ఆ సరికే సంస్థ సభ్యులందరూ ఆసీనులై పోయి వున్నారు. సంస్థ కార్యనిర్వాహక వర్గాన్ని యెన్నుకునే సంరంభంలో వున్నారందరూ. సంస్థ బాగోగుల్ని గురించి వో పెద్దమనిషి - వూళ్లో వ్రేళ్లపైన లెక్కపెట్టగలిగిన కొద్దిమంది పెద్ద ధనవంతుల్లో ఆయనొకడు - వుపన్యసిస్తున్నాడు. ఆ వుపన్యాసం యెంతకూ తెగేటట్టు కనిపించడం లేదు. నా రాకనెవరూ గమనించలేదు. యెవరి ధోరణిలో వాళ్లున్నారు. చివరకు కొద్దిమంది లేచి కార్యనిర్వాహక సభ్యులు యెన్నికవడానికి తమకున్న అర్హతలేమిటో యేకరువు పెట్టసాగారు. వాళ్ల మాటలు కాస్సేపు వినగానే నాకొళ్లు మండిపోయింది.

విసురుగా వేదిక దగ్గరికి వెళ్లి, బలవంతంగా మైకు లాక్కుని బిగ్గరగా కేకలేయడం ప్రారంభించాను. ''ప్రతి తలమాసిన వాడూ సభ్యుడు గావాలనుకుంటే, యీ సంస్థ కోసం అహరహరమూ కృషిచేసిన నాలాంటివాడేమైపోవాలి? నెలక్రితం యిక్కడ సంగీతోత్సవాలు జరిగినప్పుడు ఆడవాళ్లు వచ్చే ద్వారం దగ్గర అందరికీ స్వాగత సత్కారాలు జరిపిందెవరు? అంతకుముందు జరిగిన నాట్య ప్రదర్శన సమయంలో ముఖ్య అతిథిగా వచ్చిన మంత్రిగారికి చివరిదాకా తోడుగా వున్నదెవరు? నేనేగదా! అసలు యీ ప్రాంతానికి చెందని

వాళ్లంతా మెంబర్లయిపోతే మేమేంగానాలి? చూస్తూ వూరుకోవడానికి మేమేం గాజులు తొడుక్కోలేదు. కావాలంటే బలాబలాలు తేల్చుకుందాం! బస్తీమే సవాల్! ఛాతీపైన మీసాలున్న మగాడెవడో ముందుకు రండి చూద్దాం...''

నగరంలోని యీ మేధావులకూ, లలిత కళాభిమానులకూ సరిగ్గా అర్థం గావాలంటే యెలాంటి భాష వాడాలో నాకు తెలుసు. నా అభ్యర్థిత్వానికి యిక ఢోకా వుండదు. అవసరమైతే యింకా బలమైన, శక్తివంతమైన భాషని మాట్లాడగలన్నేను. యీ ప్రపంచంలో నోటికున్న శక్తిని గుర్తించగల్గిన అతి కొద్దిమందిలో నేనొక్కణ్ణేగదా!

వచ్చే నెల మొదటి తేదీన జరగబోయే నాటకోత్సవాల్లో , ముఖ్య అతిథిగా రాబోయే సినిమా హీరోకు స్టేజీపైన సన్మానం చేసే అవకాశం యీసారి నా చేయి జారగూడదు. ఆ మరునాటి దినపత్రికల్లో హీరో పక్కన నేను నిల్చున్న ఫోటోలే ప్రింటవ్వాలి. యీసారి వంతు నాది. కాదంటే దుమ్ము దులిపేస్తానని భీషణ ప్రతిజ్ఞ గావించి కూర్చున్నాను.

తీరా పక్కకు తిరిగి చూసేసరికి, కొత్తగా వూరికి బదిలీ అయి వచ్చిన ఆఫీసరొకడు నవ్వుతూ కనిపించాడు. యెంతగా బుర్ర చించుకున్నా అతనే డిపార్టుమెంటుకు సంబంధించిన వాడో జ్ఞాపకం రాలేదు. అయినా యే డిపార్టుమెంటయితేనేం? అన్నిచోట్లా మనకు పనులుండనే వుంటాయి. ఆయనకు నమస్కారం చేసి ''మీతో కాస్త పనుంది సార్! కొంచెం స్వంత పని... మీ ఆఫీసులో కలవాలి...'' అన్నాను.

అతను ముఖం ముడుచుకున్నాడు. వోసారి చుట్టూ కలయజూశాను. అందరి దృష్టీ వేదికపైనే కేంద్రీకరించబడి వుంది.

బుట్టలోంచీ పువ్వొకటి తీసి ఆయనకు వినయంగా అందించాను. ఆయన మైకంలో ఆదమరచిన సమయంలో నాపైని తలని మార్చేశాను. ఆ తృటి కాలంలో తలని మార్చుకోగలిగిన నా నైపుణ్యం చూస్తే నాకే ఆశ్చర్యం కలిగింది. యిప్పుడు నా భుజాలపైన వూసరవెల్లి తల తీవిగా వెలిగిపోతోంది.

సుషుప్తిలో సోలిపోతూ, ''మీరింత పెద్ద కళాకారుడని నాకు తెలియదు సార్! వచ్చే నెల మొదటి తేదీ సాయంకాలం నన్ను ఆఫీసులో కలవండి. మీ పని తేల్చేద్దాం...'' అని హామీ యిచ్చాడతను. అంతలో వోసారి తల విదుల్చుకుని, మత్తులోంచీ బయటపడ్డానికి ప్రయత్నించి, ''అన్నట్టు వచ్చేనెల మొదటి తేదీ సాయంత్రం యిక్కడ వుత్సవాలున్నాయి గదా? మీరు బహుమతి ప్రదానం చేయాలి కూడాను'' అంటూ ఆలోచనలో పడ్డాడు.

''మరేమీ ఫర్వాలేదు లెండిసార్! నాటకాలన్నీ అయిపోయాకగదా బహుమతి ప్రదానం. ఆ సరికి యిద్దరం కలిసొచ్చేద్దాం...'' అన్నాను. ''అంతేలెండి! బోరు కార్యక్రమాల్ని తప్పించుకున్నట్టూ వుంటుంది...'' అన్నాడాయన తలపంకిస్తూ.

లలిత కళా సమితిలో వుపన్యాసాలు సాగుతూనే వున్నాయి.

నేను లేచి బయటికొచ్చేశాను.

వీధుల్లో వాహనాలు కారుబారు చేస్తున్నాయి.

విశాలమైన రహదారుల్ని వదలిపెట్టి చిన్నచిన్న సందుల్లో దూరి నడవసాగాను. గమ్యం తొందరగా చేరడం ముఖ్యంగానీ, దారులేవయితేనేం చెప్పండి?

తట్టేసరికి తలుపు తెరుచుకుంది.

''రోజూ ఆలస్యంగానే రావడం! మీకు నేనంటే లక్ష్యం లేదు...'' ప్రియ ముఖం ముడుచుకొంది.

''భలేదానివే ప్రియా! నీ కోసమని సగం మీటింగులో లేచి వచ్చేశాను తెలుసా?'' అంటూ దాన్ని దగ్గరికి లాక్కోవడానికి చూశాను.

''దూరం... దూరం... మిమ్మల్నెవరు నమ్ముతారు?''

బుట్టలోంచీ రెండు పూలు తీసి ముందుకు చాచాను.

వాటినోసారి వాసన చూసి ''వాసనే లేదు... నిజంగా యివి పువ్వులేనా?'' అంటూ విసిరికొట్టింది.

యెప్పుడో వుదయమనగా చల్లిన అత్తరు. ప్రభావం తగ్గిపోయిందేమో! యెదురుగా బల్లపైన లేత రక్తం రంగు ద్రవంతో సీసా మెరుస్తోంది. దాని మూత తీసి కొంచెం పూలపైన చిలకరించాను. తడిసిన పూలు రెండు దానికిచ్చాను. యీసారి వాసనచూసి ''ఛీ... కంపు...'' అంటూ మత్తులో మునిగిపోయింది ప్రియ. నేను గబగబా వూసరవెల్లి తలని తీసి బుట్టలో పడేసి కుక్క తల తగిలించుకున్నాను... ''వోసీ పిచ్చిదానా! నువ్వే నా ప్రాణం... సంసారం దానితో, సుఖం నీతో. పెళ్ళి దానితో, ప్రేమ నీతో... బాధ్యతలు అక్కడ, హక్కులే యిక్కడ...'' అని సరాగాలు మొదలుపెట్టాను. అది వో మత్తులోంచీ మరో మత్తులోకి ప్రవేశించింది.

ప్రియ దగ్గరినుంచి బయటపడేసరికి వీధులన్నీ నిర్మానుష్యమైపోయాయి. బహుశా అర్ధరాత్రయి వుంటుంది.

''యిదిగో నిన్నే! ఆగాగు...'' బాగా పెరిగిన గడ్డంతో, చినిగిన దుస్తులతో, పిచ్చివాడిలా కనిపిస్తున్న వ్యక్తి వొకడు వెంటపడ్డాడు.

ఆగకుండా అడుగులు ముందుకే సారిస్తూ ''నువ్వొక తలనొప్పయి పోయావు నాపాలిటికి! రోజూ యెందుకు వెంబడిస్తావు నన్ను?'' అంటూ విసుక్కున్నాను.

''నీ భుజాల పైన తలెందుకో వింతగా కనిపిస్తోంది నాకు! బరువు మోస్తున్నట్టుగా కుడి భుజమెందుకో కిందికి వొంగుతోంది. నాకా సంగతేమిటో చెప్పి తర్వాత ముంధుకు కదులు'' అంటూ అతను నా ముందుకొచ్చి నిల్చున్నాడు.

యిక యిలా కుదరదని బుట్టలోంచీ పువ్వొకటి తీసి వాడికిచ్చాను. అతను పువ్వులోంచీ రెండు రేకులు లాగి, నోట్లో వేసుకుని నమలసాగాడు.

''వొరే పిచ్చివాడా! పువ్వుల్ని వాసన చూడాలిగానీ తింటారా యెవరైనా?'' అని విసుక్కున్నాను.

''అందరూ చేసే పని చెయ్యడానికి నేను సామాన్యుడిననుకుంటున్నావా? నేను కవిని. సత్యాన్ని పసిగట్టడమే నా పని. అన్నట్టివి నిజం పువ్వుల్లా లేవు... నిజం చెప్పు...''

అతడి చేతుల్లోంచీ నా చేతిని బలవంతంగా వూడబెరుక్కుని, తిరిగి చూడకుండా వొక్క పరుగున యింటికొచ్చిపడ్డాను.

పిల్లలిద్దరూ నిద్రపోతున్నారు.

నా పెళ్లాం భోజనం వడ్డించింది.

భోజనాలు ముగిశాక పడక గదిలోకొచ్చాను.

నా పెళ్లాం గిన్నెలు కడుక్కొంటోంది.

గదిలో దీపాన్ని ఆర్పేసి రహస్యపు బుట్టని మంచంకిందికి నెట్టేశాను. మామూలుగా భుజాలపైనున్న వేరే తలతో బాటూ నిద్రపోవడమే నాకలవాటు. అయితే ఆదమరచి. నిద్రపోతున్నప్పుడెప్పుడో తొడుగు తొలగిపోతుంది. అంతమాత్రానికి మోయడమెందు కనిపిస్తుంది? జ్ఞాపికమొచ్చినప్పుడల్లా తలతీసి బుట్టలో పడేసి నిద్రపోతుంటాను. యీ తలల్ని మోసీ మోసీ భుజాలు కాయలు గాసిపోయాయి. వొక్కోసారి చిరాకుగా కూడా వుంటుంది. కానీ తప్పదు గదా!

నా భుజాలమీదనుంచీ కుక్కతల తీసి బుట్టలో పడేశాను.

అలవాటైన చీకటిలో రెండడుగులు ముందుకేసి ''పాలు తీసుకోండి'' అంటూ చేయి ముందుకు చాపింది నా పెళ్లాం.

గ్లాసునందుకుని, పాలు చప్పరిస్తూ ''కొంచెం కాళ్లుపట్టవోయ్! తిరిగీ తిరిగీ అలసి పోయాను'' అన్నాను.

మంచాన్ని పట్టుకుని నడుస్తూ ముందుకొచ్చి గోడపట్టుకుని అలాగే మంచం చివర కూచోబోయింది నా పెళ్లాం. యింతలో గభాలున దీపం వెలిగింది.

నా పెళ్లాం చేయి స్విచ్‌పైన పడటంతో దీపం వెలిగిందని వెంటనే అర్థమయింది. కావాలని తగిలించిందో, లేక పొరపాటున తగిలిందో తెలియడం లేదు. వులిక్కిపడి యెదురుగా చూశాను.

అద్దంలో నా అసలు ప్రతిబింబం కనిపించడంతో వెంట్రుకలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి. భయంతో గుండె కొట్టుకుంటున్న చప్పుడు స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

గబగబా పక్కకు తిరిగి చూశాను.

నా భార్య సైతం మ్రాన్పైపోయి చూస్తోంది.

వణుకుతున్న చేతితోనే పాలగ్లాసును విసిరికొట్టాను. పెద్దగా శబ్దం చేస్తూ అద్దం ముక్కలై జలజలా రాలిపడింది.

వర్షంలో తడిసిన పిల్లిపిల్లలా వణికిపోతూ పైకి లేచి ''గాజుముక్కల్ని చిమ్మేస్తాను''

అంటూ ముందుకు వొంగింది నా భార్య. అంతలోనే కెవ్వుమని కేకేసి ''అద్దం ముక్క గుచ్చుకున్నట్టుంది'' అని అరుస్తూ మళ్లీ పడకపైన కూలబడిపోయింది.

నేను ముందుకు వొంగి స్విచ్ నొక్కి దీపం ఆర్పేశాను.

రక్తమొస్తున్న దాని వ్రేలు తీసి నోట్లో వుంచుకున్నాను.

చీకట్లో యిద్దరమూ అలాగే కూర్చుండిపోయాం

బహుశా యీ నా ప్రేమపూరితమైన పనితో దాని హృదయం తేలికపడి వుండవచ్చు.

నా నాలుకపైన నా పెళ్లాం రక్తం వెచ్చగా తగులుతోంది. పెదవులు ముడుచుకుని బలవంతంగా కొంత రక్తం పీల్చాను. వేడిగా, వుప్పగా రక్తం స్రవిస్తోంది. అప్పుడప్పుడూ అద్దాలు పగలగొట్టడమూ, అనుమానించే వాళ్ల రక్తమొకటి రెండు బొట్లయినా రుచి చూడటమూ... యీ పద్ధతి కూడా బాగానే వుందనిపించసాగింది నాకు.

యివ్వాళెందుకో ప్రియ అనుమానంగా చూసింది. సమయం చూసి వోసారి దాని రక్తం గూడా రుచి చూసి తీరాలి. అలాగే కవిగాడి రక్తం గూడా!

(ఆహ్వానం మాసపత్రిక : సెప్టెంబర్ '93)